

Hồi thứ bảy mươi tám

Lũ hung tàn náo động thiên môn

Trùng Quang phương trượng nói:

- Té ra là thế! Nhưng này tiểu thí chủ! Tục ngữ thường nói: "Ngày nghĩ làm sao, đêm chiêm bao làm vậy". Chuyện mộng ảo mơ hồ, chẳng nên tin là thực.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bạch đại hoà thượng! Tục ngữ lại có câu: nếu mình nghi ngờ thì nên tin là có, chứ đừng bảo là không. Lời tiên phụ báo mộng chưa chắc đã đúng sự thực, nhưng bọn tiểu tử cứ lập đàn tràng cầu siêu độ vong hồn cũng là một việc công đức. Nếu quả tiên phụ nói đúng người ở dưới âm cung bị bao nhiêu quỷ đầu trâu mặt ngựa, quỷ vô thường khinh khi hành hạ, thì... thì... tiểu tử yên tâm thế nào được? Hơn nữa tiểu tử vâng lệnh gia mẫu nói là lão phương trượng trên chùa Thanh Lương núi Ngũ Đài cùng người vốn có duyên phận. Vậy việc thiết lập đàn tràng nhất định phải mở ở quý tự.

Lúc gã nói câu này, trong bụng nghĩ thầm:

- Mình bảo lão có duyên phận với má má thì ra bảo lão đã đến chơi gái ở Lệ Xuân viện tại thành Dương Châu.

Trùng Quang phương trượng "hừ" một tiếng rồi nói:

- Thí chủ có điều chưa hiểu: tẻ tự thuộc về Thiên tông, còn việc lập đàn giải oan là việc của Tinh Thổ tông, nên bọn bản tăng không biết làm. Trên Ngũ Đài Sơn này còn nhiều chùa như chùa Phổ Tế, chùa Đại Phật, chùa Diên Khánh vân vân đều thuộc về Tinh Thổ tông. Vậy thí chủ dời gót đến một trong những chùa đó mà xin thiết lập đàn tràng mới được.

Vi Tiểu Bảo lúc còn ở huyện Phụ Bình thấy phương trượng trong chùa muốn tranh lấy việc mở đàn tràng mà tại đây nhà sư lại chối đẩy không chịu nhận. Bạc đưa ra cũng hai tay đùn lại thì bên trong hẳn có điều chi cổ quái.

Gã khản cầu mấy lần đều bị Trùng Quang khước từ.

Sau nhà sư đứng dậy nhìn tri khách tăng nói:

- Người trở đường cho thí chủ đây qua chùa Kim Các. Lão tăng xin miễn bồi.

Vi Tiểu Bảo lòng dạ bồn chồn vội nói:

- Phương trượng đã nhất định không chịu thì những đồ tiểu tử đưa đến bảo tự như tăng y, tăng mạo cùng phẩm vật và tiền bạc cũng xin chừa vị đại hoà thượng vì tình mà thu nạp cho.

Trùng Quang chấp tay đáp:

- Xin đa tạ!

Lão thấy Vi Tiểu Bảo đưa đến tám gánh lễ vật mà coi đứng đưng.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Gia mẫu đã dặn mỗi phần lễ vật đều phải do tay tiểu tử trao từng vị đại hoà thượng trong bảo tự mới được phúc duyên. Cả đến những người làm bếp hay trồng rau cũng có phần.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu tử đưa tới tám trăm phần lễ vật. Nếu chưa đủ thì bọn tiểu tử đi lấy thêm.

Trùng Quang vội đáp:

- Đủ rồi! Đủ lắm rồi! Bản tự chỉ có hơn bốn trăm người. Vậy thí chủ lưu lại bốn trăm năm chục phẩm vật là đủ rồi.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tiểu tử muôn xin phương trượng triệu tập tăng chúng toàn tự để tiểu tử trao phân bố thí được chăng? Đây là điều tâm nguyện của gia mẫu, bất luận thế nào tiểu tử cũng xin làm cho đến nơi.

Trùng Quang hoà thượng ngẩng đầu lên, đột nhiên lão đảo cặp mắt nhanh như điện lướt trên người Vi Tiểu Bảo từ đầu xuống tới gót chân rồi đáp:

- Được lắm! A Di Đà Phật! Lão tăng cũng theo lời cho thí chủ được như nguyện.

Đoạn nhà sư quay vào nội đường.

Coi nhà sư già ốm nhất này chẳng khác một cành tre. Vi Tiểu Bảo nhìn bóng sau lưng lão, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ không biết làm thế nào? Gã liền bưng chung trà lên nhấp.

Vu Bát đứng đằng sau khẽ nói:

- Vị lão hoà thượng kiêu này, Vu mỗ chưa từng thấy qua. Thảo nào ngôi chùa Thanh Lương rộng lớn mà cả tượng Phật Bồ Tát cũng để đổ nát.

Bồng nghe trong chùa nổi lên hồi chuông. Tri khách tăng nói:

- Xin mời đàn việt vào đại diện bố thí.

Vì Tiểu Bảo vào đại diện rồi thấy tăng chúng lục tục tiến vào. Gã trao từng phần thí vật cho từng người. Gã ngưng thần chú ý nhìn từng nhà sư một, bụng bảo dạ:

- Ta chưa được gặp Thuận Trị Hoàng đế bao giờ, nhưng ngài là phụ hoàng của nhà vua thì tướng mạo chắc có chỗ giống tiểu Hoàng đế. Ta chỉ cần thấy nhà sư nào hao hao như vậy là đúng.

Gã phát xong hơn bốn trăm phần thí vật, dùng nói chẳng thấy một ai giống hết tiểu Hoàng đế, mà hao hao một vài phần cũng không có.

Vì Tiểu Bảo vô cùng thất vọng. Đột nhiên gã tự nhủ:

- Lão nhân gia trước đã làm Hoàng đế địa vị tôn cao là biết chừng nào? Có lý đâu ngài lại đến lãnh phần bố thí này? Kế hoạch của ta thật là dở quá!

Gã liền hỏi tri khách tăng:

- Bao nhiêu tăng sĩ trong bảo tự đã đến đủ cả chưa?

Tri khách tăng đáp:

- Đến đủ cả rồi. Đa tạ đàn việt đã có lòng thí xả.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Cả mọi vị đều lĩnh hết chứ? Tiểu tử e rằng còn có người không chịu đến lấy.

Tri khách tăng đáp:

- Đàn việt khéo nói giỡn! Có lý nào thế được?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Người xuất gia là không nói dối. Nếu hoà thượng gạt tại hạ thì ngày sau chết xuống âm cung sẽ bị giam vào ngục rút lưỡi.

Tri khách tăng nghe nói không khỏi biến sắc.

Vì Tiểu Bảo nói tiếp:

- Nếu còn người chưa tới lãnh phần thì xin đại hoà thượng cho mời các vị đó ra cho.

Tri khách tăng lắc đầu:

- Chỉ còn phương trượng đại sư là chưa lãnh thí vật. Bần tăng tưởng bắt tất phải mời lão nhân gia nữa.

Giữa lúc ấy, một nhà sư lật đật chạy đến báo:

- Thừa sư huynh! Bên ngoài có mười mấy vị Lạt Ma đòi vào ra mắt phương trượng.

Nhà sư kia hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Bọn họ đều mình đeo đầy binh khí lại khoa tay múa chân ra chiều bất thiện.

Tri khách tăng chau mày hỏi:

- Trước nay những chùa xanh, chùa vàng ở Ngũ Đài Sơn theo hai hệ thống riêng biệt, không bên nào phạm tới bên nào. Bọn họ đến đây làm chi? Người vào bảm phương trượng, để ta ra xem sao?

Tri khách tăng lại nhìn Vi Tiểu Bảo xin lỗi một câu rồi chạy ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Không chừng bọn Lạt Ma thói tha này lại đến kiếm bọn tiểu nhân.

Gã ý có Song Nhi võ công cao cường nên chẳng coi mười mấy tên Lạt Ma vào đâu.

Bỗng nghe ngoài cửa Sơn môn có tiếng huyền náo. Một bọn người xông vào Đại hùng bảo điện.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Mình phải ra coi vụ náo nhiệt này!

Gã vừa tới đại điện đã thấy mười mấy tên Lạt Ma áo vàng bao vây tri khách tăng. Chúng nhao nhao cả lên mỗi người nói một câu:

- Phải xức tìm mới được! Có người trông thấy rõ ràng hẩn chạy vào chùa Thanh Lương.

- Vụ này các vị có lỗi rồi. Sao lại giấu người của bọn ta?

- Muốn tử tế thì giao người trả ra, bằng không... hừ... hừ...

Vi Tiểu Bảo đứng một bên nghĩ thầm:

- Lão gia đứng đây. Bọn người có giỏi thì xông tới?

Ngờ đâu bọn Lạt Ma không ngó gì đến gã.

Bọn Lạt Ma đang lớn tiếng đức lác thì Trùng Quang phương trượng tiến ra, thủng thẳng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tri khách tăng đáp:

- Xin bạch phương trượng rõ...

Nhà sư vừa nói đến hai chữ phương trượng, bọn Lạt Ma liền kéo cả đến bên Trùng Quang la lên:

- Đại sư là phương trượng ư? Vậy thì hay lắm!

- Mau giao người ra đi! Bằng không thì chỉ một mớ lửa là cả lão lẫn ngôi chùa đều bị cháy ra tro!

- Có lý nào thế được? Có lý nào thế được?

- Chẳng lẽ đã làm hoà thượng còn không hiểu lý sự?

Trùng Quang đại sư hỏi:

- Xin hỏi các vị sư huynh ở chùa nào? Các vị đến tề tựu có việc gì?

Một tên Lạt Ma mặc áo vàng ngoài khoác áo cà sa màu hồng đáp:

- Bọn ta ở Tây Tạng vâng lệnh đức Phật sống xuống Trung Nguyên công cán. Không ngờ một tiểu Lạt Ma bị một tên ác tăng đánh đuổi rồi đem vào giấu trong chùa Thanh Lương. Phương trượng hoà thượng! Hoà thượng mau mau giao trả tiểu Lạt Ma, bằng không thì vụ này bên ta nhất định chẳng chịu bỏ qua.

Trùng Quang đại sư nói:

- Vụ này thật là kỳ dị! Bên bản tăng ở chùa xanh thuộc về phe Thiên tông, vốn không dây dướng gì đến phe Mật tông ở Tây Tạng. Quý toà mất tiểu Lạt Ma sao không đến những ngôi chùa vàng các nơi mà hỏi?

Tên Lạt Ma kia tức giận nói:

- Có người đã nhìn thấy tiểu Lạt Ma vào trong chùa Thanh Lương nên bọn ta mới đến hỏi. Bằng không thì khi nào chúng ta ăn cơm no xong chẳng có việc gì làm rồi cứ chạy náo loạn cả lên hỏi quàng? Hoà thượng biết điều thì giao tiểu Lạt Ma ra, bọn ta vì nể đức Phật mà không truy cứu nữa.

Trùng Quang đại sư lắc đầu đáp:

- Nếu quả có tiểu Lạt Ma đến chùa Thanh Lương thì chẳng cần các vị đòi hỏi, bản tăng cũng đuổi ra chứ không dung nạp.

Mấy tên Lạt Ma kia đồng thanh la ó:

- Thế thì phải để chúng ta xục tìm.

Trùng Quang vẫn lắc đầu đáp:

- Cửa Phật là nơi thanh tịnh, khi nào để người ngoài vào xục xạo được?

Tên Lạt Ma đứng đầu hỏi:

- Sao lại không để chúng ta xục tìm? Kẻ nào có tật mới phải giật mình. Như vậy chúng tỏ tên tiểu Lạt Ma kia nhất định ở chùa Thanh Lương rồi!

Trùng Quang đại sư vừa lắc đầu, liền có hai tên Lạt Ma đồng thời vươn tay ra tóm lấy cổ áo nhà sư, lớn tiếng quát hỏi:

- Lão có để chúng ta xục tìm không?

Một tên Lạt Ma khác hỏi:

- Đại hoà thượng! Trong chùa có giấu lương gia phụ nữ đâu mà sợ người ta biết? Hoà thượng cứ để bọn ta xục tìm thì có hề gì?

Lúc này trong chùa Thanh Lương cũng có mười mấy nhà sư chạy ra nhưng đều bị bọn Lạt Ma ngăn cản không cho đến gần bên phương trượng.

Song Nhi thấy cảnh trái mắt, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Thị khẽ hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Thừa tướng công! Có nên đánh đuổi chúng đi không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hãy khoan! Để xem thế nào đã?

Gã tự hỏi:

- Bọn Lạt Ma đã nói rõ ràng là không đến quấy nhiễu một cách vô lý. Sao trong chùa này lại giấu tên Lạt Ma kia làm gì? Hay là chỗ dụng ý của chúng cũng giống như mình là muốn gặp Thuận Trị Hoàng đế?

Bỗng thấy ánh bạch quang lấp lánh. Hai tên Lạt Ma tay cầm đao nhọn nhăm nhăm vào trước ngực và sau lưng Trùng Quang. Chúng quát lớn:

- Lão không cho xục tìm thì giết lão trước.

Trùng Quang đại sư vẫn không lộ vẻ gì sợ sệt, chậm rãi hỏi:

- A Di Đà Phật! Các vị đều là đệ tử nhà Phật sao lại động võ?

Hai tên Lạt Ma đưa thêm mũi đao nhọn về phía trước quát:

- Đại hoà thượng! Nếu vậy chúng ta phải đắc tội với hoà thượng!

Trùng Quang nghiêng mình đi một chút, thuận đà hất hai mũi đao nhọn đâm vào ngực đối phương.

Hai tên Lạt Ma này võ công không phải hạng tầm thường. Tay trái chúng đều phóng chưởng ra phản kích đối phương. Hai chưởng đụng nhau đánh "bình" một tiếng.

Hai tên Lạt Ma đều phải lùi mấy bước.

Những tên Lạt Ma kia lớn tiếng la:

- Phương trượng chùa Thanh Lương hành hung đánh người! Đánh chết người rồi!

Tiếng la chưa dứt, lại thêm ba, bốn chục người ulla vào đại điện. Có hoà thượng, có Lạt Ma, lại có cả mấy người ngoài tục mặc áo trường bào.

Một tên Lạt Ma râu bạc mặc áo hoàng bào hỏi:

- Phương trượng chùa Thanh Lương hành hung giết người ư?

Trùng Quang đại sư chấp tay đáp:

- Kẻ xuất gia lấy từ bi làm gốc, khi nào dám phạm sát giới một cách càn rỡ? Thưa các vị sư huynh! Các vị thí chủ! Các vị ở đâu tới đây?

Tiếp theo, Trùng Quang nhìn một vị hoà thượng ngoài năm chục tuổi nói:

- Té ra cả đại giá Tâm khê phương trượng chùa Phật Quang cũng giáng lâm. Bần tăng không kịp ra xa đón tiếp. Thật là đắc tội.

Phật Quang tự là ngôi chùa tối cổ ở trên Ngũ Đài Sơn, kiến trúc vào đời Hiếu Văn Đế nhà Nguyên Ngụy. Vì chùa trải qua lâu đời nên người ở địa phương này có câu: "Trước có chùa Phật Quang sau mới có Ngũ Đài Sơn."

Nguyên Ngũ Đài Sơn trước tên là núi Thanh Lương, về sau nhân phát giác ra trong dãy núi này có năm ngọn rất cao mới gọi là Ngũ Đài Sơn. Khi dãy núi này đổi tên thì chùa Phật Quang đã dựng lên rồi. Cả cái tên Ngũ Đài huyện cũng mới được đổi từ đời Đại Nghiệp nhà Tùy.

Chùa Phật Quang có địa vị tôn cao ở trong Phật giáo hơn chùa Thanh Lương nhiều. Phương trượng Tâm Khê ẩn cư ở Phật Quang tự tức là đầu não những ngôi chùa xanh ở Ngũ Đài Sơn.

Vị hoà thượng này đầu to và béo mập, mặt mũi hồng hào phì my. Lão cười ha hả nói:

- Trùng Quang sư huynh! Bần tăng giới thiệu với sư huynh hai vị bằng hữu.

Lão trở vào vị Lạt Ma già nói tiếp:

- Vị này là Lạt Ma Ba Nhan pháp sư mới từ Tây Tạng xuống đây. Pháp sư được đức Phật sống rất thương nên tin cậy. Có thể nói là một vị Lạt Ma nhiều thế lực nhất.

Trùng Quang đại sư chấp tay đáp:

- Bần tăng có duyên phúc được bái kiến Lạt Ma.

Ba Nhan gật đầu vẻ mặt rất kiêu ngạo.

Tâm Khê hoà thượng lại trở vào văn sĩ chừng hơn ba chục tuổi mặc áo trường bào vải xanh giới thiệu:

- Vị này là một đại văn sĩ ở Quan Đông hiệu là Hoàng Phố Các tiên sinh.

Hoàng Phố Các chấp tay nói:

- Tại hạ đã từng được nghe danh Trùng Quang đại hoà thượng ở chùa Thanh Lương trên Ngũ Đài Sơn võ thuật thông thần. Những môn Bát nhã chương và Giả điệp thủ nổi tiếng độc bộ võ lâm. Bữa nay tại hạ được tương kiến thật là tam sinh hữu hạnh.

Cả hai vị hoà thượng Trùng Quang và Tâm Khê đều sững sốt. Một vị tự hỏi:

- Sao hần lại biết võ công của mình rành mạch như vậy?

Một vị nghĩ thầm:

- Nghe nói Bát nhã chương và Gia điệp thủ đều ở trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Chẳng lẽ lão hoà thượng trông như người chết dở này lại có bản lĩnh ghê gớm đến thế? Không chừng Hoàng Phố tiên sinh muốn châm biếm lão.

Trùng Quang chấp tay đáp:

- Bần tăng tuổi tác già nua mất rồi. Thuở nhỏ có học được chút công phu non nớt thì nay cũng quên hết sạch. Hoàng Phố cư sĩ là tay văn võ kiêm toàn. Thật là đáng mừng!

Vì Tiểu Bảo đứng nghe mấy người nói toàn điều khách sáo, nhả nhận thì nghĩ bụng: chắc không xảy ra chuyện đánh nhau nữa.

Ba Nhan nói:

- Đại hoà thượng! Bản toà từ tiểu tử ra đi có đem theo tên tiểu đồ nhi tên gọi Âm Trú. Nghe nói các vị hoà thượng trong chùa này bắt giữ gã. Vậy đại sư nên nể mặt đức Phật sống mà tha ra thì ai cũng cảm ơn.

Trùng Quang đại sư mỉm cười hỏi:

- Mấy vị sư huynh đây đến tệt tự huyền não, bần tăng không muốn tranh hơi với họ. Đại sư đã là người thông tình đạt lý, sao còn tin lời nói quanh? Từ ngày có chùa Thanh Lương đến nay, e rằng đây là lần đầu có các vị Lạt Ma quang giáng. Câu nói tệt tự thu lưu đệ tử của quý toà từ đâu mà ra?

Ba Nhan đảo cặp mắt sùng sục đáp:

- Chẳng lẽ người ta nói oan cho đại tự? Phải chăng đại sư không muốn... không muốn uống rượu phạt... đòi uống rượu mới?

Lão là người tiểu tử nói tiếng Hán không được lưu loát. Câu tục ngữ "Không uống rượu mời đòi uống rượu phạt" lão nói ngược lại.

Tâm Khê cười nói:

- Xin hai vị đừng làm tổn thương hoà khí. Theo ý kiến của lão tăng thì chú tiểu Lạt Ma có giấu ở chùa Thanh Lương hay không còn là khẩu thuyết vô bằng, có mắt thấy mới là sự thực. Bây giờ Hoàng Phổ cư sĩ cùng bản tăng đứng ra làm chứng. Các vị đi vãn cảnh khắp chỗ trong chùa Thanh Lương một chuyến. Hễ thấy Phật thì quỳ lạy gặp sư thì gật đầu. Nếu giáp mặt hết thấy mọi người và khắp nơi trong chùa không thấy Âm Trú tiểu Lạt Ma thì coi như là không có chuyện gì hết, được chăng?

Bọn người mới đến nói lui nói tới chẳng qua chỉ muốn sục tìm trong chùa Thanh Lương.

Trùng Quang đại sư ngấm ngấm tức giận đáp:

- Mấy vị Lạt Ma đại gia từ tiểu tử tới đây không hiểu quy củ người Hán chúng ta cũng chẳng có chi đáng trách, nhưng Tâm Khê đại sư đức cao vọng trọng, sao cũng thốt ra những lời phi lý như vậy? Tên tiểu Lạt Ma đó nếu quả có đến Ngũ Đài Sơn rồi mất tích thì ngôi chùa đáng điều tra trước tiên là chùa Phật Quang rồi sau mới đến các chùa khác.

Tâm Khê cười ha hả nói:

- Sau khi coi xong chùa Thanh Lương mà chưa tìm thấy người, nếu các vị Lạt Ma muốn đến khám xét chùa Phật Quang thì bản tăng cũng hoan nghênh vô cùng!

Ba Nhan nói:

- Vì có người trông thấy rõ ràng gã tiểu tử Âm Trú đã bị đem vào giấu trong chùa Thanh Lương, bản toà mới đến tra hỏi. Nếu không thì chẳng dám... chẳng dám muội mạo như vậy.

Hai chữ mạo muội gã nói không thạo đảo ngược thành muội mạo.

Trùng Quang hỏi:

- Không hiểu ai đã trông thấy?

Ba Nhan trở vào Hoàng Phổ Các đáp:

- Chính Hoàng Phổ tiên sinh đây. Y là một nhân vật có danh vọng quyết không lừa dối.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hiển nhiên bọn này cùng phe với nhau, dĩ nhiên chẳng làm chứng cho nhau.

Gã không nhận được hỏi:

- Tên tiểu Lạt Ma đó năm nay bao nhiêu tuổi?

Bọn Ba Nhan, Tâm Khê, Hoàng Phố Các từ lúc vào tới giờ không lý gì đến hai đứa nhỏ đứng một bên, chợt nghe Vi Tiểu Bảo cất tiếng hỏi họ mới quay đầu sang nhìn gã, thấy gã ăn mặc thật sang trọng. Trên mũ có nạm những viên ngọc rất đẹp, vạt áo đính những hạt minh châu lấp lánh. Đúng là một vị công tử con nhà giàu thừa tiền của.

Đứng bên là một tên tiểu đồng, y phục cũng bằng gấm đoạn.

Tâm Khê cười nói:

- Vị tiểu Lạt Ma kia cũng xít xát tuổi của công tử.

Vi Tiểu Bảo quay lại nói:

- Thế thì phải rồi. Vừa rồi bọn tại hạ rõ ràng đã trông thấy vị tiểu Lạt Ma đó. Y chạy vào trong một ngôi chùa lớn. Phía trước ngôi chùa này có treo biển khắc chữ. Phải rồi! Đúng là ba chữ "Phật Quang tự". Vị tiểu Lạt Ma đó tiến vào chùa Phật Quang.

Gã nói câu này khiến cho bọn Ba Nhan lập tức biến sắc. Nhưng Trùng Quang đại sư lại ngấm ngấm khoan khoái.

Ba Nhan tức giận nói:

- Người nói ba lạng nặng... bốn lạng nặng gì thế?

Lão tưởng thêm lên làm "bốn lạng nặng" để tỏ ra câu nói của Vi Tiểu Bảo càng thêm hoang đường, láo khoét.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Không phải nói bốn lạng nặng, mà nói mười lạng nặng, mười một lạng nặng, mười hai lạng nặng...

Ba Nhan tức quá không nén nổi cơn giận, vươn tay ra chụp vào trước ngực Vi Tiểu Bảo.

Trùng Quang khẽ giơ tay mặt lên. Luồng kinh phong ở tay áo phát vào khuỷu tay Ba Nhan.

Ba Nhan vươn tay trái ra, năm ngón tay lão như móng chân gà chụp xuống tay áo Trùng Quang đại sư.

Trùng Quang rút tay về tay áo phát ngược lại thành ra đối phương chụp không trúng.

Ba Nhan la lên:

- Lão oa tàng tiểu Lạt Ma dưới toà Phật sống của bọn ta, còn muốn động thủ giết người chăng? Loạn rồi! Loạn rồi!

Hoàng Phố Các cất tiếng đồng dặc:

- Các vị có việc gì thì nói chuyện tử tế, không nên động võ.

Hắn vừa nói dứt lời thì ngoài chùa đột nhiên có đông người đồng thanh hô:

- Hoàng Phố tiên sinh ra lệnh: Các vị có việc gì thì nói chuyện tử tế không nên động võ.

Thanh âm rất vang dội, số người hô câu này tưởng chừng đến mấy trăm tên. Té ra họ đã ngấm ngấm bao vây chùa Thanh Lương.

Bọn người này đã được huấn luyện. Hoàng Phố Các tuyên bố vừa dứt câu, chúng liền đồng thanh hô theo để ra uy trấn áp.

Trùng Quang phương trượng tuy dày công phu hàm dưỡng mà nghe tiếng hò hét một cách đột ngột cũng không chấn động tinh thần.

Hoàng Phố Các cười khà khà nói:

- Trùng Quang phương trượng! Phương trượng là một cao nhân tiền bối trong võ lâm. Phương trượng ở đây tu dưỡng kín đáo quần hùng đều ngưỡng mộ. Ba Nhan đại Lạt Ma đã muốn dòm ngó trong chùa này, phương trượng nên nhường cho lão nhân gia khám xét. Đại hoà thượng hành vi chính đính như gió trăng trong sáng. Vậy chùa Thanh Lương không có việc gì đáng hổ thẹn, hà tất các vị phải làm tổn thương hoà khí võ lâm?

Hắn nói mấy câu này bề ngoài hơi hợt nhẹ nhàng mà thực ra có ý uy hiếp đối phương và tỏ rõ thái độ nếu không để sự tìm tòi không tránh khỏi chuyện động võ.

Trùng Quang trong lòng ngấm ngấm hồi hộp. Võ công đại sư tuy rất cao thâm, nhưng lão nhân gia ở chùa Thanh Lương toạ thiền thuyết pháp, chứ không truyền thụ võ công, nên hơn bốn trăm nhà sư trong chùa chẳng có mấy người biết võ. Vừa rồi đại sư trao đổi một chiêu với Ba Nhan, đã phát giác ra tay trái hắn thi triển "Kê trảo công" cực kỳ lợi hại.

Đại sư lại nghe Hoàng Phố Các nói câu vừa rồi, biết là nội lực hắn rất thâm hậu nên thanh âm mới vang dội như vậy, chứ hắn không phải hạng tầm thường. Chưa kể đến hàng trăm trợ thủ bên ngoài, chỉ hai tay cao thủ trước mắt, đại sư cũng khó lòng chống nổi.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>